

Μαρία Κυρτζάκη

Τό Σπίτι

Οποιαδήποτε πόρτα και ν' ανοίξει, το θρόισμα των τρομαγμένων ποντικιών. Οσφρίζεται τον ήχο της βροχής στη λαμαρίνα, ψάχνει να βρει πού στάζει το ταβάνι. Ψάχνει το σπίτι.

Μια στέγη μόνο και δυο κάθετες, όπως το ζωγραφίζουν τα παιδιά. Φτιαγμένο με καλαμωτή και λάσπη, ένα δωμάτιο. Στη μέση το τραπέζι, το διπλό σιδερένιο κρεβάτι στις άκρες κι ένα ντιβάνι. Κάτω απ' το ντιβάνι η γκλαβανή. Κάθε φορά που έπρεπε να βγάλουν ξύλα φασαρία κι ανακατωσούρα. Το πάτωμα στρωμένο κουρελούδες —χρώματα χρωματάκια όλα τα παλιά-τους ρούχα— και τις γιορτές ένα χαλί ψιλό απ' αυτά που πουλάν οι γύφτοι — κόκκινα τριαντάφυλλα σε μαύρο φόντο. Στον τοίχο πάνω απ' το κρεβάτι το χαλί με τους κυνηγούς, τα δυο σκυλιά και το θήραμα. Μην πάει το μυαλό-σας στους πρώτους χριστιανικούς χρόνους. Ουδεμία σχέση. Έπαιζε με το ελάφι καθημερινά και ποτέ δεν κινδύνεψε από τους δούκες-κυνηγούς. Τα χρώματα μουντά τέλεια εναρμονισμένα με τα φάρμακα στο τραπέζι και τη μυρωδιά της βιταμίνης Β.

Στην κηδεία ήταν πολύς κόσμος. Φοβήθηκε πως θα τσακίσει το πάτωμα θα γκρεμιστούν στο υπόγειο. Εννιά μέρες τον περίμεναν. Κόσμος έμπαινε κι έβγαινε. Καφέδες, παξιμαδάκια και ζωή σε λόγου-σας. Τον έθαψαν ταριχευμένο σχεδόν από τα φάρμακα. Άσπρο δαντελωτό σεντόνι και κόκκινα γαρύφαλα. Χλομός όπως πάντα —κίτρινος.

Η αράχνη που έζωνε πόρτα και παράθυρο μαράθηκε. Το φυτό έδωσε το σήμα και η Βιργιλία φόρεσε τα μαύρα. Δεν ξαναστόλησαν χριστουγεννιάτικο δέντρο. Στο μέρος της αράχνης ένα πηγάδι χόμα.

Όταν έφυγαν κράτησε το κλειδί. Όχι για ενθύμιο, όπως πολύ σωστά θα υποψιάζεστε. Το χαρτί έγραφε *ιδιοκτησία Εθνικής Προνοίας*. Τίποτα που να την υποχρεώνει να παραδώσει το κλειδί. Μια έμμονη ιδέα θα έλεγα. Το σπίτι ήταν υπό κατεδάφιση. Δε διέθετε ούτε καν υλικά κατεδαφίσεως. Μόνο μπάζα. Λοιπόν, προς τί όλη η φασαρία για το σπίτι; Ποτέ δεν κατάλαβα.

Μαρία Κυρτζάκη

Λέσχη του δίσκου

ακαδημίας 57 αθηνα

τηλ. 3631 819